

Petra Vollinga

Vandaag houden we
het droog

Hoe leef je met een geheim dat groter is dan jij?

ISBN 978-90-225-7795-0

ISBN 978-94-023-0786-3 (e-book)

NUR 301

Omslagontwerp: b'IJ Barbara

Omslagbeeld: © Two Pair Photography

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2017 Petra Volling en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Het fragment op pagina 182 is afkomstig uit 'Geen kind meer', uitgevoerd door Karin Bloemen en geschreven door Jan Boerstael, 1993.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mam.
Mijn liefste fan van het allereerste uur.*

1

‘Schat, we moeten praten.’

Geen reactie. Resoluut trek ik de krant uit zijn hand. Meteen reactie.

‘Hé, wat doe je?’

‘Ik wil niet meer.’

‘Hm?’

‘Ik kan het niet meer.’

‘Joh, Eef, doe toch niet altijd zo dramatisch over die kattenbak. Doe ik ’m straks toch gewoon. Als ik nu even de krant mag lezen,’ zegt hij soort van vriendelijk. Hij trekt de krant terug uit mijn hand.

Maar ik hou vast. Met al mijn kracht hou ik me vast aan het papier, alsof het mijn laatste strohalm is. Verbaasd kijkt hij me aan. Ik zie de uitdrukking op zijn gezicht omslaan van glimlachend naar verwonderd.

‘Ik. Ga. Bij. Je. Weg.’

Heel even trekt hij nog verder. Een fractie van een seconde kunnen we nog doen alsof ik dat net niet heb gezegd. Dat. Wat zich al jaren nestelt in mijn hoofd. Mijn hart. Mijn lijf. Als een niet tegen te houden overgeefgolf komt het eruit.

‘Ik weet gewoon niet meer wie jij bent. Wie ik ben. Wie wij zijn. Ik...’

Ik wil nog van alles zeggen, maar ik weet niet waar ik moet beginnen. Of eindigen. Te lang, ik heb te lang gewacht en nu is

het te laat voor alles. Te laat om dit nog een beetje netjes af te ronden. Mijn huwelijk valt uit elkaar als mijn favoriete t-shirt dat te vaak in de droger is geweest. Er zitten gaten in, die ik liever niet wilde zien, en per wasbeurt werd het stiekem dunner en dunner, totdat ik er nu dwars doorheen kan kijken. En dat ziet er niet best uit.

‘Hoe bedoel je, weg? Op vakantie?’ probeert Pepijn tegen beter weten in. De schat. Ik kan het hem niet eens kwalijk nemen. Ik zou zelf ook niet geweten hebben wat ik nog tegen mij had moeten zeggen. ‘Want dat is natuurlijk prima. Dan ga ik misschien een paar dagen met Johan op pad. Die vroeg of ik zin had om met hem te gaan golfen in Portugal.’

Verbaasd kijk ik op. Golfen? Johan? Van allebei wist ik niet dat ze een rol speelden in het leven van mijn man.

‘Sinds wanneer golf jij?’ vraag ik dommig. En wat doe je nog meer dat ik niet weet? Wat gaat er in je om? Waar loop je tegenwoordig warm voor? Ik besef dat ik geen idee heb. Dat ik de man die voor me staat na al die jaren eigenlijk helemaal niet ken. Die rimpels. Die ogen. Zijn mond. Ik heb er al die tijd naast gelegen. Aan gezeten. En nu is hij een vreemde.

‘Nou ja zeg. Toch al zeker een maand. Weet je nog dat ik een reünie had met mijn oude huis?’

Ik weet het weer. Het Oude Huis. Een feestje met een groep gedesillusioneerde, voorzichtig kaal wordende mannen, onder wie Johan, die eens in de vijf jaar de jonge, frisse studenten lastigvallen in hun oude studentenhuus. Vaag herinner ik me een verhaal over golfen op die dag. Een verhaal dat ik snel heb geblokt, want golfen is iets wat je doet als je gepensioneerd bent. En als mijn man ineens gaat golfen, slaat dat direct terug op mij. Een vrouw van middelbare leeftijd met een golfende man.

Het is de druppel.

‘Nee, niet op vakantie,’ zeg ik. En ik voel me ineens heel rustig worden vanbinnen. ‘Ik wil scheiden. Sorry.’

Hij zwijgt. Kijkt me hulpeloos aan. Het s-woord ligt nog na te trillen op het kleed. Ik zie dat het hem totaal overvalt. Hij doet zijn mond open om wat te zeggen, maar er komt geen geluid.

‘Sorry,’ zeg ik nog maar een keer. Alsof dat ook maar iets verandert aan wat ik doe. Wat doe ik in godsnaam? Maar ik weet dat het moet. Ik kan niet meer. De liefde is op. Al heel lang.

In de doodse stilte loop ik de trap op. Ik moet een koffer zoeken en daar spullen in doen. Een spijkerbroek. Een t-shirt. Ondergoed. Een bikini? Waar ga ik eigenlijk naartoe? Ik heb geen idee, weet alleen dat het nu meteen moet. Anders doe ik het niet. Lekker voorbereid is dit allemaal weer. Toilettas. Make-upspullen. Borstel. Shampoo? Koop ik wel ergens.

‘En hoe moet dat dan met Portia?’

Er trekt een snerpende pijn van mijn hoofd naar mijn borststreek. Hij staat achter me, in de deuropening van de slaapkamer. Een gebroken man. Ik kan hem niet aankijken, want dan moet ik huilen. Om alles. En ik huil nooit.

‘Die heeft haar eigen leven,’ zeg ik. Maar mijn maag draait zich om. Natuurlijk is het verschrikkelijk voor haar. Ook al heb je je eigen interessante leven, je blijft altijd een kind van je ouders. Een hint van een oude emotie borrelt op. Snel stop ik hem terug. Terug in het donker, waar ik er niks mee hoef. Ouders moeten gewoon bij elkaar blijven. En niet scheiden. En al helemaal niet doodgaan.

Ik prop nog wat schoenen in de koffer, ga erop zitten en klik hem dicht. Eerst maar eens naar een hotel in de buurt. Dan hoef ik er nog even met niemand over te praten. Met mijn hoofd naar beneden loop ik naar de deur. Hij doet een stap opzij, zodat we erdoor kunnen. Mijn koffer en ik.

‘En de zaak dan?’ vraagt hij aan mijn rug. Ik haal mijn

schouders op. Alle bloemendesigns voor de komende drie bruiloften zijn al klaar en Yanita, mijn enige medewerker, kan de verdere onderhandelingen inmiddels heel goed zelf. Bovendien, ik ga scheiden, ik ga niet dood.

‘En ik dan?’ hoor ik hem heel zachtjes zeggen als ik halverwege de trap ben.

Maar dat kan ik me ook verbeeld hebben.

Zijn ogen voor altijd dichthouden. Hoe lekker zou dat zijn? Dan hoeft hij niks te zien waar hij geen zin in heeft. Alleen maar de mooie dingen, die hij zelf bedenkt.

Voorzichtig kijkt hij toch maar door de wimpers van zijn rechteroog. Een pijnscheut trekt venijnig door zijn hele hoofd. *Why?* Waarom moet hij altijd en overal als laatste vertrekken? Je zou toch denken dat je daar op een dag te oud voor bent. Niet dus. Zou er zoiets bestaan als feestgenen? En raak je die ooit kwijt?

Zuchtend staat hij op. Als een oud mannetje. Nou ja, hij is ook een oud mannetje. Alleen vergeet hij dat 's avonds altijd. De spiegel in de badkamer bevestigt de feiten nog maar een keer. De diepe rimpels, de slappe huid. Wanneer is dat in godsnaam gebeurd? Zoals elke ochtend neemt hij zich voor beter voor zichzelf te zorgen. Gezond eten. Van die groene sapjes en zo. Stoppen met roken. Ook met pretsigaretten. Stoppen met drank. Hij grinnikt even in zichzelf. Weet toch al dat dat nooit gaat lukken. Drank is zijn vriendin. *His buddy*. Altijd daar als je haar nodig hebt.

In tegenstelling tot zijn echte vriendinnen. Die vertrekken wanneer ze daar zin in hebben. Of wanneer hij ze er eigenhandig uit schopt. In het begin denken ze altijd nog een goeie vangst aan hem te hebben. Mooie kop met haar, charmante praatjes. Waanzinnige lof met uitzicht over de hele stad. En als

hij gitaar voor ze gaat spelen, ziet hij ze onder zijn ogen verliefd worden. Op hem, de ruwe bolster, blanke pit. De verstokte romanticus, die zelf liedjes schrijft.

Maar dan, na een paar weken, komt de klad erin. Dan zien ze hem zoals hij echt is. Een mislukt artiest. Grote dromen, kleine resultaten. Geen resultaten eigenlijk meer. Dan komen ze erachter dat de loft zijn enige overblijfsel van de goede oude tijd is, gekocht met zijn laatste dollars. En dat hij overdag muziekleraar is op een middelbare school. *How sexy is that?*

Vlak daarna begint het 'plukken'. Aan zijn karakter. Aan zijn manier van leven. Dan vinden ze dat hij dingen anders moet doen. En onder al dat commentaar zit maar één echt verlangen: dat hij net zo hard voor hen gaat als zij voor hem.

Iets wat nooit gaat gebeuren.

Dus zet hij er dan maar snel een punt achter, voordat de ellende weer niet te overzien is en ze gaan huilen. Hij kan niet tegen vrouwen die huilen. Dan voelt hij zich zo machteloos als een pasgeboren baby. Hij wil wel de goede dingen zeggen, maar hij heeft geen idee wat die dingen zijn. Bovendien, voor hij het weet verliest hij zichzelf weer en dat mag nooit meer gebeuren. Dat heeft hij met zichzelf afgesproken. Nooit meer afhankelijk van één iemand. Omdat je nooit weet wanneer die iemand zomaar wegvalt. Zonder waarschuwing. *Just like that.* Liefde is maar één keer in je leven echt groots en waarachtig.

En zijn ene keer is al op.